

Oksa in Jaksarta in prišli so v dotiko s Selčuki, katerih zgodovina se steka skupaj z zgodovino Ozmanov. Ozmani pa so tisti rod, ki se je razširil po mali Azii in prihrul v 15. stoletju v Evropo, kjer je še dan danes.

Selčuska država v Azii se razdeli že kmalu po svojem pričetku na dve veji: vzhodno in zahodno. Vzhodna se je razprostirala čez Perzijo in bagdaški kalafat, zahodna pa čez malo Azijo in azijske okrajne bizantinskega cesarstva. Proti koncu 10. stoletja so bili Selčuki sicer majhen, pa srčen in bojaželen narod. Živel so z Oguzi v miru, pa ne dolgo. Selčuk (po njem tudi ime) se sprè ž njimi in se umakne s svojimi tremi sinovi od Buhare nazaj. Okoli leta 1034. jih prisili sultan Mahmud, da morajo iti čez reko Oks in se tam naseliti. Mislil je, da bodo zdaj ž njim v zvezo stopili; al čutili so se že premočne, da bi jim bilo Mahmudove zveze treba in da bi se po njem ravnali. Komaj da so prišli na uno stran imenovane reke, že so jeli ropati po deželi notri do Mosula in nadlegovati ljudstva ob bregovih perzijskega zaliva; pa tudi Mahmudove čete so večkrat nabili. Prvega kralja so si izvolili leta 1038; bil je Togrulbeg, sinovec Selčukov, in stoloval je v mestu Nišabur-u. Bojeval se je srečno proti naslednikom Mahmudovim in razširil je državo svojo do Hulanu. Manj ugodna mu je bila sreča v vojski z bizantinskim cesarjem Konstantinom Monomahom, s katerim se je več let bil zavolj neke okrajne, pa zastonj. Obrne se leta 1050. proti jugu, podvrže si 1051. glavno mesto perzijsko Ispahan, leta 1055 Bagdad, vrže tadanjega kalifa v ječo, ter se polasti vlade. Nesari, suženj kalifov, ki mu je že pred vlada dišala, se obrne za pomoč do egiptovskega kalifa; al tudi tega zmaga Togrulbeg in se v drugo polasti Bagdada leta 1057.

Slovesno je prejel zdaj Togrulbeg od kalifa oblast in naslov emirolumera, to je, „kneza vseh knezov.“

Zadnja leta njegovega življenja so mu dali veliko opraviti puntarji po vsem kraljestvu; zdaj tù, zdaj tam. Nesarija, ki se je večkrat zoper njega spuntal in se za malo časa Bagdada polastil, dá leta 1060. umoriti. Zdaj bi bil lahko miroval; al vendar ni hotel opustiti vojske. Vedno je nadlegoval dežele ob Evfratu in okrajne bizantinskega cesarstva, dokler ga ni pobrala smrt leta 1063. v 75. letu njegove starosti.

(Dalje prihodnjič.)

Narodne mrvíce iz Istre.

Prava istrska gospodarica ne pusti nikdar kotlenih verug, ako kotel na njih ne visi, nizko nad ogenj viseti, da se hudoba na njih kolembajoč (zibajoč) njej ne smije i ne ruga. A prvo, nego se gré spat, Istrka pomete ognjišče, skrbno pohrani ogenj v pepél, stori z lopatico železno znamenje sv. križa v pepél, položi križem lopatico in klešče za ogenj, ili na sam ogenj ili blizo ognja, pak sebe prekriža govoreč:

Sveti križ i sveti Florjan
Čuvajta mene i moj oganj
Od večera do zore,
Dokle peteh zapoje,
Kada peteh zapoje
Mat Mariju zazove,
A Marija angele
Naše dobre čuvare.

Otročiči pa jemljejo na večer slovó od ognjišča tako-le:

Pospi, pospi naše žiže (ognjič),
Sada gremo i mi spat,
I svu noću se ne zbudi,
Dokle se mi stanemo;

Kada se mi stanemo
Bogu se zahvalimo,
Angelu pomolimo
Tebi ćemo dat papat
Dobre suhe smrekvice.

A kadar pride istrska gospodinja v jutre v kuhinjo, je li ki onde ali ne, reče:

Hvaljen budi Isus i Maria,
Dobro jutro nam Bog daj.
Hvala tebi dobri Bože,
Ki s' nas čuval ovu noć,
Čuvaj nas još svaku noć,
Ti jesi naš pomočnik
Svaku uru svaki hip;
Ti s' nas čuval do sada,
Ti se priporučujemo od sada.
Hvala tebi o Mario,
Ka s' nam milost izprosila.
Hvala ti sveti Florjane,
Ki si čuval naš oganj,
Da ne preoblada,
Da nam ne poškodi
Naše kuće, naše dvore.
Slava tebi Dragi Bože!

Otročja pesem sv. Jelene.

Sveta Jelenica
Rano se je stajala
Svoje ruke umivala
I rumena lisa (erlenalica).
Šla je z jenim putem,
Z jenim putem širokim
Sreti se na kamičič,
Ta kamičič podvignila,
Pod njim najde zlatan križ,
Oprala ga belim vincem,
Savila ga v čist obrus,
Ponesla ga k Isusu,

Isusu je rekla,
Je li to vaš križ.
Isus njoj odgovori,
To je moj križ pravi.

Zakaj sever hišo mete.

Hvalil se je Kukulja,
Da se j' dobro uženil.
Storil kuću na bregu
Obrnul vrata k severu,
Da mu sever kuću mete,
Kada mu je žena neče.
J. Volčič.

Zelenica — Železnica. *)

Nad Ljubeljem Zelenica
Kinč in kras je vseh goric,
Žari sveta z nje danica,
In srčalo je devic. **)

Dragost njeno je zakrila
Slepota modrih kdaj;
Veljavo njeno je odkrila
Prostost uma zdaj.

Je beguncem krilo dala,
Dveh dežel kazala pot;
Potniku veselost s'jala,
In za brambo stala plot.

Zlila bistre je vodice
Iz zaklada nam srcá,
Obema rada je cvetlice
Darovala lepega duhá. ***)

Srna plašna tam živela,
Divja koza pašo zná;
Po višavah drevja zelenela,
Prsi gole — bele dá.

Zelišča inó cvetlice
Nje lepoto venčajo;
A dolin jej veselice
Svete groze skrivajo.

V solnce zlatu je svetila,
V rajski žalosti gorí,
V dušo nado nam je vlila;
Samotna iz srca pa želí:

„S svetom da bi se sklenila,
Da „mila braća“ zbrala se,
Venec slave vam delila,
Ki sinovi Slave ste!“

H. V.

Dopisi.

Iz Aleksandrije v Egiptu 1. jan. ☺ V dragih naših „Novicah“ sem čital, da je prišlo le-sem krdelo francozke armade; al o tem je k večjemu to resnica, da je morebiti katerikrat kak oddelek na Kitajsko šel. Res pa je to, da je angleška vlada od turške dovoljenje dobila, da sme tabor od 10 tisoč angleških vo-

*) Okoli 40 let se že govori, pa beseda je zmiraj le beseda ostala, da se Zelenica poleg Ljubelja predere in tako najkrajša in ravna pot najde, ki Rudolfovo železnico združi z južno. Zdaj se je zopet izbudila ta misel, in kakor nam časniki pripovedujejo, se utegnejo tega predora lotiti in ga v 2—3 letih dognati. Naj ta mala pesmica izrazuje veliko moje veselje, katero me navdaja, ako premišlujem, kako bi ta železnica povzdignila obrtnijo domovine naše kranjske.

**) Kar nam je znano, ni se še rudar njenih žil dotaknil.

***) Spominjam se rajnega Hladnika, ki jih je tù nabiral.

Pis.

jakov ustanoviti v Suec-u. Zakaj? kazala bode prihodnost. Iz mnozih prikazen je čedalje jasnejše, da se je zasukala politika angležka o zadevah grških; podobna je, da francozka vlada srbske zadeve z boljim vspehom podpira. Otok Kandija dopada Angležem že dolgo dolgo in posebno dobro, in da Rusija ne bi prehitro segnala vmes, sta menda Francoz in Anglež zdaj tega prepričanja, da „bolni mož“ — Turčija — že dosti dolgo umira v Evropi in da umrje brž ko ne kmalu. To vsaj mora sprevideti vsak umen človek, da Turčije je konec, ako jo prime Srbija, ki je že vsa pripravljena, in ji le nekoliko priklada Črna gora. Brez kake evropske pomoči propade Turčija v Evropi. In „bolnemu možu“ bode zapela nadgrobница, kateri bodo vsi kristjanski Slovani dodali „amen!“ kajti kristjanstvo in koran ne moreta dalje več bivati skupaj.

Iz Kragujevca v Srbii 1. jan. (Dalje.) — Prošlo leto nam Srbom ni bilo srečno; letina je bila slaba, živež je drag, in doletele so nas mnoge nadloge. Že maja meseca je slana poparila fižon, duhan, koruzo, sadno drevje sèm ter tje tudi vinsko trto. Strni se je, hvala Bogu, še precej pridelalo, tudi vina je mnogo in vrlo dobra kapljica je. Al to je skoraj vse, kar nam je lani mili Bog dal. Ko so lani na Českem in v Italii topovi grmeli, imeli smo tukaj vročino, da smo komaj dihal, in suša je pritiskala, da je po hribih in brdih vse zgorelo. Fižona nima nihče, koruze in krompirja je prav malo, tudi zelja in še mnogo družih reči nima nikdo. Al neutrudljivi, pridni in vse hvale vredni zemljedelec Bulgarin ima vsega obilo. Njemu je srbska zemlja rodila, da je veselje, al Srbinu ni! Da pridnemu in vrlo umetnemu zemljedeltu Bulgarinu zemlja rodi, bodi si suša ali deževje, vzrok je ta, da jo on primora, da mu obilo rodi. Njegov bister um in njegove neutrudljive roke užugajo vse natorne ovire. Da jih Bog poživlji vrlo bračo Bulgare! Bog vam daj le skoraj slobodo! Radujem se o vaši lepi prihodnosti. Kaj bo še le tedaj iz vas, ki ste že zdaj strašni jarem nečloveške sužnosti noseči umetni zemljedelci, rokodelci in umetniki, da jih vam kmalu para ni? Vaš bister um in vaše žuljeve roke delajo čudeže, in to na tihem brez hruma in šuma. Podobni ste umetnim mravljam, ki delajo brez šundra noč in dan. Šumečim bčelicam vas ne morem primerjati, ker bčelice izrojiijo, da se na dalječ okoli vidi in sliši; al pri vas roja ni! Pri vas vse tiho napreduje v lepi bodočnosti. No, mislim, da bi dobro bilo, da postanete pikajoče bčelice in da napravite enkrat velik roj! — Kdor si sam pomaga, Bog mu pomaga. Spomnite se stare slave!

Zavoljo velike suše se je lani po nekterih krajih, posebno po hribih živinska bolezen (kužni črm) prikazala. In na jesen obišče nas tudi razuzdana kolera, ki je posebno v Belem gradu in Čukujevcu blizo Karanovca razsajala, zato sem imel prilike mnogo, med srbskimi seljaci živeti. Popraševali so me, v eno mer, kaj je novega po svetu? Ko sem jim pripovedoval, da se nad bolno Turčijo strašno črni, osodepolni oblaki skupljajo, veselili so se in zakričali: „Bog daj, da bi se skoraj zabliskalo in zagrmelo! Mi pojdemo vsi, da vsi! da se bijemo. Gospodine, mi je rekel ta in drugi sivi, iznemogli brkež: bojeval sem se pod Črnim Jurjem in pod Milošem, bojeval sem se tam in tam in zdaj me svitli knez ne bo na boj poklical? al še me noge niso izdale, še imam jake mišice, oko moje še je dobro; kogar bom po puški pogledal, vsak se bo ohladil! Ko smo takrat zmagovali, ki smo slabo orožje imeli ali nič orožja, kako neki ne bi s tako lepim orožjem, ki ga je nam svitli knez preskrbel? Da ga Bog živi! Mi hočemo pod njim biti se, kakor smo se pod njegovim očetom bili! Da-si tudi sem star, bogme! vendar nečem

domá ostati, nego pojdem v boj, kamor bojo šli drugi. — Take in enake besede polne navdušenja sem povsod slišal, kamor koli sem prišel. — Bilo je letos prav malo sená in vlada ga je pokupila, kolikor ga je dobila. Pa kaj se zgodi? Zapali nekdo senó v Belem gradu, in zgorelo je vse! Škoda je strašna, konjiki so se morali zato deloma v Topčider, deloma v Kragujevac premestiti. Kdo je ta hudobnež bil, ne vé se še. Kmalu zgorí opraviteljsko senó tudi v Smederevi, v Karanovcu in nekoliko tudi v Kragujevcu. Neznani sovražnik je mislil, ako seno zgorí, da bodo tudi konji lakote poginili. No, pa še je sena v Srbii dovolj, še več pa narodoljubov.

Po okrožji potovaje prišel sem tudi v veliko selo Petropolje, kjer je Toma Vučić lepo cerkev sezidal in v nji sebi lep, z veliko plošo marmorjevo kriti grob postavil. Toma Vučić je bil junak; al bil je tudi strašen sebičnež in največi spletkadž in vrtoglavec. Kakor vsak političk glavar in puntar, je tudi on grozovitnež bil. Noben knez ni bil za njega. On je spodil Miloša in postavil na prestol njegovega sina Mihajla. Pa precej je počel proti njega spletati in zvijal je in zvijal, da je kmalu tudi on moral bežati. Tudi Aleksander, ki je potem na prestol prišel, je grozno omagoval! Vučić ga je majal in spodril; želel je sam srbski knez biti. Al narod izvoli starega Miloša, ki je Vučiću vso politično moč vzel in kmalu potem je umrl. Da so punti za narod vselej nesreče, to se vé; da brez preliivanja krvi se težko kaka prekucija dogodi, se tudi vé. — V Petropolji sem stanoval v hiši in v sobi, kjer je Toma Vučić enkrat bil. Narod mi je to-le o Vučiću povedal: Ko je Vučiću dovoljeno bilo, da sme v Petropolji cerkev zidati, se je vès ginjen v to sobo zaprl, voščene sveče prižgal, jih pred Božjo podobo postavil in na glas Boga molil in za svoje grehe odpuščenja prosil. Obljubil je Bogu na glas, ako mu grehe odpusti, da mu vrlo lepo cerkev sezida. Pa ne samo Boga, nego on je tudi vse mrtve, ktere je pobil in pred časom v večnost pahnil, po imenu klical in jih tako-le odpuščenja prosil: „Petar, ki sem ti glavo odsekal, ti si zdaj pri Bogu, prosim te, odpusti mi in prosi Boga za mene. Pavle, tebe sem vstrelil; ti si zdaj pri Bogu, odpusti mi in prosi Boga za mene. Ivan, tebe sem strašno mučil in te potem umoril; odpusti mi itd. itd.“ Obrekljivi ljudje pa pravijo, da je on Boga tudi za prihodnje grehe in tiste, ki jih je bil za smrt izbral, odpuščenja prosil in je molil tudi tako-le: „Petar, juter te bom ubil, ti boš kmalu pri Bogu, prosim te, odpusti mi in prosi Boga za mene. Pavle, moram te iz pota umakniti in ubiti; kmalu boš itd. itd. Ivan, tudi ti si mi na potu, moram te ubiti itd. itd. Res Toma Vučić je bil mož beseda in je Bogu na čast v Petropolji lepo farno cerkev sezidal. Mu je li Bog odpustil? tega ne vem. So mu le ubiti mrtvi odpustili? tudi tega ne vem. Toliko vem, da živi mu še niso, in otroci ubitih očetov ga še kolnejo. Vučić je bil velika nesreča za srbski narod. Dokler je on živel, v Srbii ni bilo miru, in narod, namesti da bi napredoval, je šel rakovo pot. Pa kaj hočemo? Rogovileže in grozovitneže ima vsak narod. No, Vučić še senca ni krvolokov francozkih in angležkih.

(Konec prihodnjič.)

Iz Zagreba. — r. — Vesele vesti, ki nam jih telegraf donaša o sijajnem vspehu volitvah za deželne zbore iz štajarskih in kranjskih slovenskih pokrajin, so nas tukajšnje Slovence in Hrvate tako vzhitile, da si ne morem kaj, da ne bi tega našega veselja tukaj javno izrazil! Mi tukajšnji Slovenci vidimo v teh volitvah **prvo sijajno zmago**, ki jo je slovenstvo v svojem več ko tisočletnem boji za svojo eksistencijo proti ptujstvu izbojevalo; — mi

vidimo v teh volitvah sijajin **protest** našega naroda proti vsem, kar se je do zdaj v deželnih zborih proti nam zaključevalo; — mi vidimo v teh volitvah, da je **vës narod** stal za **manjino** v prejšnjih deželnih zbora, ne pa za večino; — mi vidimo v **ogromnih večinah**, s katerimi so naši narodni kandidati pri volitvah predrli, politično **zrelost našega naroda**, ktere se ni nobeden nadjal; — mi vidimo v tistih ubogo malih glasovih, ki so jih nasprotni kandidatje dobili, da jih je narod z nejevoljnostjo od sebe sunil, in mislimo, da pri bodočih volitvah v slovenskih pokrajinah naši protivniki se še upali več ne bodo, proti-kandidate postavljati; — mi vidimo v teh volitvah prvi vir boljše bodočnosti, mi vidimo v teh volitvah prvi korak k edinstvu slovenskih pokrajin veno! Živili vsi volilci, ki so svoj glas dali národnim kandidatom, živili v korist vsega slovenstva! Vi izbrani možje pa, vi naši zastopniki, znajte, da vsikoliki za vami stojimo, da ste vi naše upanje in naša nada. Bog!

Iz Celja 21. jan. (Volitev.) — Živila naša dva nova poslanca dr. Razlag in Janez Lipold, pa živili tudi naši čvrsti volilci, ki so tako možato in tako enodušno za nju glasovali, spoznavši, da za našo domačijo le domačemu sinu srce resnično bije, da le domači sin, pravo steblo slovenske korenine, je v stanu in pri volji, delati in truditi se za domači slovenski narod; — slava toraj jim! Od 225 volilcev iz 6 raznih okrajev se jih je bilo vkljub nezgodnemu vremenu sešlo 218; med njimi jih je 188 glasovalo za dr. Razlaga, 186 pa za Lipolda, in le nekaj volilcev iz Vitanske okolice in iz Laškega okraja se je bilo domačinom izneverilo. — Nadjamo se, da bode tudi drugod po slovenski zemlji zmagala národna stranka, in da bomo vsaj za teh 8 zastopnikov, ki nam jih je nepravredna in krivična Schmerlingova ustava namesti 15tih po milosti prepustila, — domačine v deželni zbor spravili. — Za zastopnika se je poprej priporočal tudi g. Pesarič, svetovalec tukajšnje c. kr. okrožne sodnije, pa je danes, predno se je volitev začela, odstopil od ponudbe, ter v jedrnatem govoru priporočal v blagor domovini naša povsod spoštovana iskrena rodoljuba Razlaga in Lipolda. Slava takemu poštenjaku! On sam pa se bode poprijel zastopstva za mesta in trge, za ktere je volitev na danes teden odločena; upamo, da tudi takrat bode zmaga naša! — Ne moremo si kaj, da ne omenimo pri tej priliki tudi surovega in zelo žaljivega obnašanja tukajšnjega advokata Mörtl-na, ki se je poprej po nemškem „Central-Wahlkomité-ju“ za poslanca ponujal, danes pa, ko je videl, da bi pač menda še enega glasa ne bil dobil, je ponudbo nazaj vzel, in to, sicer dasiravno slovenski zná, iz gole mrznje do slovenščine, v nemškem, večini volilcem neumljivem jeziku, in na tako žaljiv način, da so ga očitno sami volilci, ki so nemško njegovo jezikovanje razumeli, prav čvrsto in z zasluženjo nejevoljo zavrnil. In ta gospod, kateri misli s svojo trmo zid, ki ga je zidá slovenski narod, predreti, in ki se živi in redí od žuljev naroda slovenskega, — ta gospod je isti Mörtl, ki se je, ko so bile 1861. leta prve volitve, Slovencem prišteval, se tudi čitalnici pridružil in védel ko najiskrenejšega rodoljuba, dokler mu ni krinka padla spred obličja.

Iz Maribora 26. jan. Za lutenberški okraj je za poslanca izvoljen dr. Prelog. Slava!

Iz Celja 28. dne t. m. (telegrafčno). Dr. Nekerman je izvoljen za poslanca. Slovenci niso hotli voliti.

Iz Ptuja. (Vabilo.) V čitalnici naši bode 3. svečana t. l. beseda z govorom v spomin Vodniku in s plesom v maškarah; 10. svečana muzikalna beseda s

plesom; 20. svečana beseda s petjem, glediščem in plesom; 3. sušca beseda s plesom v maškarah. Pri vsaki besedi pred plesom je tombola. K totim besedam se vsi udje uljudno vabijo. Začetek vsakrat ob 8. uri na večer. Odbor.

Materija 14. jan. *) — Danes je bila volitev novih svetovalcev in novega nadžupana; za poslednjega je bil izvoljen Gaspar Kastelec. Nadjali smo se še hujše borbe pri volitvi, kajti volilci so bili razdeljeni na dva tabora; vendar tega ne bi bil nihče verjel, da bo ena stranka svojega kandidata tako na cedilu pustila kakor se je zgodilo; dobil je namreč drugi kandidat en sam glas! Naš dosedanji nadžupan g. Ličan je, kar mu mora vsak nasprotnik pritrditi, popolnoma zmožen obravnavati občinske zadeve, kar je v pretekli, res težavni vojskini dôbi sijajno dokazal in kar tudi očitna pohvala priča, ki mu je za to od cesarskega prestola došla. Zatoraj smo se za gotovo nadjali, da se ne bode dalje nadžupan iskal, ampak poprejšnji potrdil; al temu ni bilo tako; veter je pripihal od druge strani. Po dokončani volitvi stopijo namreč zastopniki 3 sosesk: Totre, Kozijane in Ostrovice pred c. kr. predstojnika ter zahtevajo, naj bi se poreškemu zboru prošnja podala, da jim dopusti, si svojega nadžupana izvoliti. Gosp. predstojnik je obljubil to storiti. — Ne odrekujemo ravno s tem novemu nadžupanu zmožnosti za županovanje; al to je gotovo, da le po mnozih skušnjah more tisto vednost si pridobiti, ktera je in vzlasti v prihodnosti potrebna za dostojno obravnavo občinskih zadev. Da do tega pride, primoran bo prav dobro učnega tajnika najeti, da se od njega kaj nauči. Ta tajnik pa bo občinske stroške najmanj za 300 gold. na leto in dan povikšal; kdor pa tukajšnjo revščino pozná, bo lahko sodil, kako težko bo to kmeta našega zadelo, kateri le po pomanjšanji davkov hrepení, ne pa še po novih prikladah! Ta strošek bi bil občini odpadel, ako bi bil poprejšnji nadžupan voljen in se ne bili odborniki častilakomnim ljudem na drugo pot zasukati dali. Pa naj bo, kar se ne dá več popraviti; bodimo zdaj s to osodo zadovoljni; saj smo že marsikaj preživeli, kar ni bilo po naši volji, pa bomo še to. Večno nič ne trpi!

Iz okolice tržaške. (Solnija tržaška reši nas nadlog!) Pred Portonami, kjer bolete za sol pišejo, stojé ljudje pri vratih, zraven vrat pa varhi, ki jih v pisarnico puščajo. Tako po polževo pa se pišejo bolete, da ljudje še drugi dan morajo čakati, ako nočejo brez soli domú iti. Vse je nevoljno zarad tacega počasnega odpravljanja solnih bolet. Ali, gospodje, se Vam ne smilijo ljudje? Ali ne vidite, da ubogi človek ne more tako dolgo v Trstu bolét čakati? To je nadloga velika, in lahko bi se odpraviti dala! Brkin.

Iz vipavske doline. ** — Za deželnega poslanca je danes v trgu od volilcev okraja vipavskega in idrijskega z veliko večino glasov izvoljen bil naš občespoštovani dekán in veljavni rodoljub gosp. J. Grabrijan. Dr. Spazapan, za ktere se je par privržencev njegovih na vso moč potezalo, dobil je uboga dva glasova; dasiravno so volilcem, posebno iz idrijskega okraja, stregli ne le z dobrimi svéti, ampak tudi z dobrim vincom, pa vendar vse to nič pomagalo ni. „Pil bam pil“ — je rekel nek pošten volilec — volil bam pa kakor bam jest hotel.“ — Za g. Muleja, dosedanjšega poslanca teh dveh okrajev, ki je bil od nemškega „glavnega odbora“ nasvetovan, se pa še nihče zmenil ni. Al ni tudi to glasno govoreča nezaupnica? — Živili volilci vipavski!

Iz Poddrage 25. jan. J. — Sprejmite blage „No-

*) Prosimo obljubljenega!

vice“ par vrstic tudi iz naše vasi. Dolgo časa nam je deževalo, potem pa nekoliko snežilo; pa po nižavah in proti solnčnih goric nam je sneg precej skopnel, da morejo kmetje prelube trtice saditi, gnojiti in zemljati, in res se more reči, da so ljudje pri nas o tem zelo marljivi. Denarja, kakor povsod, tudi pri nas zelo pomanjkuje. Vinska kupčija se je jela malo po malo bolj gibati, kajti cena mu je precej padla — bila je namreč sprvega nekoliko prenapeta — tedaj tržaški, goriški, gorenski in pivški kupci, le pridno nas obiskujte!

Iz Poddrage 22. jan. — ? — Naj danes spregovorim besedico zaradi naše čitalnice v pojasnilo takim, kateri mislijo, da je čitalnica Bog vé, kakošna — zver. Oni ne vejo, da beseda „čitalnica“ izhaja iz besede čitati ali brati, tedaj čitalnica ali bralnica je vse eno. Potem tudi mislijo, da je čitalnica samo zaradi tega, da se v njej ljudje le kratkočasijo in plešejo. Tudi to krivo mislijo, kajti glavni namen čitalnice je in ostane to, da udje čitajo (beró) koristno-podučne knjige in slovenske časnike in se tako bolj mikajo in izobražujejo. Skušnje pričujejo, da dandanašnji stoji svet na vednostih. Če človek več bere, več vé, in se tedaj odlikuje od drugih, ki nič ne berejo. Taki, ki nič ne berejo, so tudi bolj neotesani, čeravno v svoji neumnosti mislijo, da že zadosti vejo in da se jim ni potreba nič učiti; pa še celó v svoji neumni prevzetnosti zaničujejo one, ki želijo kaj naučiti se, in zavoljo tega zaničujejo tudi čitalnico. Od takih je že naš nepozabljivi Vrtovec v svoji „Kemii“ pisal, da so jim „Novice“ in kar je v njih, le prazna reč, — takim le je tudi beseda „čitalnica“, beseda „čitalničar“, beseda „Slovenec“ le prazna, posmehovanja vredna reč; to je gotovo, da taki tudi ne vejo, kaj je naš narod, in kaj národnost. — So pa tudi drugi, ki pravijo: „jaz bi se tudi zapisal v čitalnico, ako bi ne bili v njej mladenči, ampak samo možaki zapisani; kaj neki se bo mož z mladenči pogovarjal? Jaz se ne bom od takih nič učil, in ž njimi občeval“ itd. Takim le odgovorim to, da vsi stari modrijani, na pr. Sokrat, eden najmodrejših Grkov, je najraje z mladenči občeval, in po mladenčih se je grško tako razkvasilo in tako na visoko stopnjo omike in izobraženja dospelo. — Kaj pa naš preljubljeni Vrtovec? Ali ni on ravno mladenče najbolj ljubil in ž njimi tako pristrčno govoril? Kdor tega ne vé, naj bere v njegovi „Kemii“ sestavke slovenski mladosti pisane. V teh sestavkih bo videl, kako pristrčno je on mladino ljubil in cenil. Lesén mora biti — je rekel — kdor mladine ne ljubi in ž njo rad ne občuje. Iz tega tedaj lahko spoznate, ljubi Poddražani, da je še celó koristno, da so tudi mladenči v čitalnico zapisani, saj je vendar boljši, da hodijo ob nedeljah v čitalnico kaj koristnega brat, kakor da bi v kako slabo družino zahajali in se tako razuzdali in potem iz slabih fantov slabi možje postali, kar se tako prerado zgodi. Tedaj, predragi Poddražani! vpisujte se bolj obilno v čitalnico! ne stršite se praznih vgovorov in nam sovražnih nasprotnikov, kajti v čitalnici boste lahko vsakovrstno berilo dobili, ali v knjigah (kterih je že 214) ali v slovenskih časopisih, kateri so nam skozi in skozi pravični. Nadjamo se, da bo sl. visoka c. kr. deželna vlada že v drugo vložena in popravljena pravila zdaj vendar kmalu potrdila.

Iz bistriškega okraja na Notranjskem 20. jan. Naj mi sl. odbor čitalnice bistriške dovoli interpelacijo: kako to, da še nimamo nobenega programa čitalničnih vesellic za pustni čas, kakor je bil druga leta že ob novem letu dognan?

J. M. B. D-ti, ud čital. *)

*) Mislimo, da te vrstice zadostujejo, ker so glavna stvar obširnega dopisa.

Vred.

Volitev v Trebnem. J. J. — Sopet sem domá — truden sicer, pa žal mi ni, da sem se hude volilne bitke udeležil. Naj mi je dovoljeno, ako še družega obširnejega popisa niste prejeli, na kratko v „Novicah“ popisati bitko in zmago. Že deželna vlada nam je bila zlasti duhovnikom jako kašo zabelila, ker je volitev poslancev na saboto razpisala. Če se je nas bala, jo moramo pohvaliti, da je modro in previdno ravnala; če pa nas je mislila s tem od volitve odvrti, se je sicer ukanila, pa v svojo škodo menda ne. Precej ko smo v petek večer prišli — in's „Treffen“, smo se prepričali, da so nam nemškutarji zabeljeno kašo pridno pogrevali. Vse stene so imele ušesa in drugi dan so od znotraj in zunaj rumeno nališpane nemškutarske poslance „in spe“ volivcem predočitovala — zdelo se nam je to kakor v svarilo, katerih ne smemo voliti. Še celó brošuro „Die Deutsch-Oesterreicher bei den Wahlen“, ki so jo nalašč iz Dunaja naročili, so zagrizeni nemškutarji delili po Trebnem, mislé, da kmetje Dolenci so še zmiraj nemški bundlarji! Zvečer smo bili neizrečeno razveseljeni, ko nenadoma dr. Bleiweis v gostilnico stopi. Brž smo mu razodeli svoje dvome zastonj tretjega od narodnega volilnega odbora nasvetovanega poslanca gosp. dr. Rozine. Rekel nam je dr. Bleiweis: „ako si upate z drugim narodnjakom lože zmagati, dobro! le volite ga; saj ne gré tú za osebo, ampak le pravično reč.“ Mislili smo na tega in unega; poslednjič pa po posvetu z dr. Bleiweisom gosp. Mih. Tavčar-ja, Vaškega fajmoštra, za kandidata postavili, in — „eventus probavit“ — najboljše smo jo bili zadeli. *) Dr. Rozini smo pa hvaležni, da je brez zamere odstopil od kandidature, potem ko smo mu dopovedali, da si in zakaj ne upamo ž njim zmagati. — Pri volitvi nam je precej o začetku nekdo z neslanim nasprotovanjem zavolj maloletnosti enega volilca hotel kljubovati in je zraven še celó mislil, da ima le nemškutar pravico vgovarjati, Slovenec pa ne se pravično zagovarjati. Ako bi Böhm-ov „nezrelec“ po naključji ne bil ravno iz vrste „črnih“ in ko bi se bil nasprotnik glasa njegovega smel nadjati, gotovo bi bil gosp. volilec znabiti še za kako leto prestar! Po tem kratkem nasprotovanju in odgovoru je šla volitev pod predsedstvom preč. g. dekana Rozmana prav redno in naglo naprej. Za to se moramo tudi kantonskemu predstojniku g. Omahen-u zahvaliti, kateri je volitev prav močito in nobenostransko vodil in prijazno slovenske in nasprotne stranke imena narekoval. Hvala poštenjaku! Izvoljeni so bili gg. Santo Treo z 133 glasovi, grof Barbo z 99 glasovi, in Miha Tavčar z 95 glasovi od 151 nazočih volilcev; le 7 jih ni bilo prišlo iz tako obširnega volitnega okraja, ki obsega 6 kantonov. Tedaj vidite, da Dolenci nismo zaspanci in se svojih državljanskih

*) Da vidijo naši ljudje, kako nasprotniki naši — kakor neka žival po blatu — zmiraj le po lažéh brbajo, naj jim posnamemo vrstice z ljublj. dopisa v „Triesterici“, ktera svojim pajdažem to-le pripoveduje: „Bezeichnend ist es, dass Dr. Bleiweis von seiner Fiascofahrt aus Treffen spät Abends in der Čitavnica erschien und selbstverständlich stürmisch beglückwünscht wurde; noch bezeichnender aber ist es, dass Dr. Toman, um dessen Person sich die Mitglieder des Männergesangsvereines scharrten, von der Anwesenheit des Dr. Bleiweis gar keine Notiz nahm.“ — Ali je trebanska „Fahrt“ bila „Fiascofahrt“ ali pa „Siegesfahrt“, to čuti „Triest.“ dopisun sam najbolje; da pa niti dr. Bleiweis-a, niti dr. Toman-a tisti večer v čitalnici ni bilo, to vé vsak, kdor je v čitalnici bil. Ves „dramatični coup“ „Triesterčin“ je tedaj le prav „bezeichnend“ za — lažnika njenega!

Vred.

dolžnosti zavedamo. (Dobro blago se samo hvali!) — Nasprotni kandidatje so revno pocepali. Zmaga je tedaj bila slavna in toliko bolj, ker so se nasprotniki popred veliko bahali in izveličanje zastavljali, da bo zmaga njihovo!! Posebno vrlo in hvalevredno so se obnašali volilci iz Vač, Svete gore, Šentlampreta, iz Št. Vida poleg Zatičine in okolice, iz Žuženberga, Hin in Krke; od Savske strani razun enega iz Boštanjске okolice. Večine volilcev iz Račinskega, Trebanskega in Mokronoškega kantona pa ravno ne moremo hvaliti; njih glasovi so bili najbolj razcepljeni in so srce imeli le bolj za nasprotnike. Ne vem, ali je to znamenje nezrelosti ali omahljivega figamoštva, katero se dá ko trst vsakemu vetru omajati. Sicer pravični reči zdaj niso škodovali, vendar pa tako obnašanje gotovo ni hvale vredno. Naj bi se za drugikrat zboljšali!

Iz Ljubljane. — „Idite, predragi rojaki, volit vsi in volite enoglasno možé, ki vam jih priporoča národni volilni odbor“, — tako se je glasila poslanica národnega odbora, in čuj danes, mila domovina! da sinovi tvoji Kranje gorenske, dolenske in notranjske so zvesto ubogali ta glas in zmago dosegli tako sijajno, kakoršne menda ne nahajamo v nobeni deželi avstrijskega cesarstva. Evo tù natančni zapisnik, kako so se 26. dne t. m. po kmetiških okrajih vršile volitve:

V volilnem okraji Ljubljani sta vkljub groznim agitacijam izvoljena dr. Jan. Bleiweis in Fideli Terpíneć. Ta okraj šteje 98 volilcev; prišlo jih je volit 94. Dr. Bleiweis je dobil 84, Terpíneć 85 glasov. Od nemškega odbora nasvetovani korar Juri Savaschnig ni dobil celó nobenega glasú, Seunig pa ubozih 8. (Predstojnika Pajka jih je doletelo 6, Ančnika krčmarja pri „Raci Mici“ v Šiški pa 2.)

V volilnem okraji Kamniku je izvoljen dekán Toman z 71 glasovi izmed 85; le en volilec ni prišel volit. Nasprotni nemški kandidat dr. Gauster je dobil 1 glas. (Predstojnik Röder je vjel 13 glasov.)

V volilnem okraji Kranji jih je izmed 95 volilcev prišlo volit 91; baron Zoís je dobil 87, prošť Kos 79 glasov. Nemški kandidat Urbantschitsch je dobil 6, Derbitsch 2 glasova. (Predstojnika viteza Höfferna in Deva je doletel po 1 glas.)

V volilnem okraji Postojni jih je izmed 102 prišlo volit 95. Dr. E. Kosta in Koren sta dobila vsak po 94 glasov. Nemški kandidat Dekleva je dobil 1 glas, pl. Garcarolli nobenega. (Predstojnik Ogríneć je dobil 1 glas.)

V volilnem okraji Vipave jih je od 44 glasov dobil dekán Grabrijan 33, nemški kandidat predstojnik Mulej celó nobenega. (Leskovca iz Konomelj je doletelo 11 glasov, dr. Spazapana 2 in predstojnika Jevnikarja 1 glas.)

V volilnem okraji Novega mesta jih je izmed 83 glasov Zagorec dobil 65, nemškega odbora kandidat pl. Langer 16. (Dr. Rozina in Hafner vsak po 1.)

V volilnem okraji Trebnega, ki obsega 6 kantonov in šteje 158 volilcev, jih je prišlo volit 151; Santo Treo je dobil 133 glasov, grof Barbo 99, fajmošter Tavčar na Vačah (ki ga je pooblastenec národnega volilnega odbora v soglasji z mnogimi volilci namestil namesti dr. Rozine) 95 glasov. Nemški kandidat Engelthaler je dobil 4, Böhm 4, dr. Skedel 27 glasov. (Poleg teh je dobil predstojnik Konšek 4 glasove, vitez Födransberg 25, poštar Rozman 56 glasov.)

V volilnem okraji Kočevji jih je izmed 93 volilcev prišlo volit 91. Peter Kozler je dobil 68, Luka

Sveteć 65 glasov. Nemški kandidat Kromer je dobil 24 glasov, Wenedikter 22 glasov.

V volilnem okraji Črnomlji je izmed 61 glasov jih dobil Kapele 5. Nemški kandidat dr. Zavínšek nobenega. Izvoljen je z 38 glasovi M. Kramarič, posestnik in župan, s katerim je národni volilni odbor popolnoma zadovoljen; poleg njega je národni dr. Strbenec dobil 18 glasov.

Tedaj od prvega do zadnjega vsi naši!

Zapisnik ta nam kaže, da se je v imenovanih 10 volilnih okrajih zbralo okoli 1530 volilcev in da so naši ljudje vkljub vsemu ogromnemu nepoštenemu in poštenemu nasprotovanju dobili čez **1230** glasov. Od nemškega centralnega odbora nasvetovani kandidatje so v vsem skupaj vjeli le 115 glasov. Ostalih 154 se je razcepilo na druge, ki so ali „na svojo roko“ kandidirali ali pa nenadoma dobili glasove. Mislimo, da te številke dosti glasno govore, kdo ima narod za sabo. — Kakor nam mnogoteré dogodbe po deželi pričajo, so se mnogi uradniki c. k. kantonskih gospósk tako silno napenjali z razpošiljanjem proklamacij in priporočil nemškega centralnega odbora, čegar vodja grof Anton Auersperg je očitno rekel, da on in njegovi ne grejo v izredni državni zbor, da moramo misliti, da ni res, kar so časniki zagotavljali, da je politíčnim uradnikom od ministerstva prepovedano bilo, se vtičati v volitve. Ne le, da so gosposkíni hlapci omenjene liste okoli nosili, temveč so prišli še drugi čez par dni volilce vprašati, ali so one liste prejeli. Tako postopanje „sans gene“ nam vriva žalostno misel in skrb, da naša Avstrija utegne res — kakor njeni protivniki trdijo — bolni mož biti, ktereга si dandanes že vsak kantonsk predstojnik „na svojo roko“ ozdravljati upa. Tudi nam ni veselje nad izrednim državnim zborom nikoli posebno segrelo krvi; tudi mi ga imamo le za skušnjo, tako dobro ali tako slabo kakor vsako drugo; al ker so nadloge državne silne in ker cesar vabi narode svoje, naj poskusijo to pot, ki vendar utegne peljati k porazumljenju, tedaj nam državoljubje velevala, da ne nasprotujejo januarskemu patentu, ako utegne mirno spravo dati Avstrii. Lojalni in neenostranski državljani mora dolžnost v sebi čutiti, da podpira tak namen vladni, čeravno morebiti sam pri sebi ni prepričan, da se doseže cilj in konec, in da ne podkopuje še bolj zaupanja do vlade, ki že preveč omahuje. Zanimimo saj enkrat s porazumljenjem! Druge poti pa ni, kakor je ta, da pridejo zastopniki narodov skupaj in se pogovorijo, kako in kaj. Tista „Verfassungstreue“, ki si jo pišejo nemški centralisti na svojo zastavo, ni za Avstrijo piškavega oreha vredna; tista „Verfassungstreue“ je le drugačno ime za „Februarstatut“; ta pa je Avstrijo spremil na kraj brezdna, v katero gotovo pade, ako ne odjenjajo „die Verfassungstreuen.“ Kako tedaj morejo ravno cesarski uradniki svoje sile tako očitno napenjati za stranko, ki vkljub septemberskem manifestu in januarskemu patentu norí za februarski statut in za „engern Reichsrath“ — to nam je zastavica, katero le s to uganjko rešiti moremo, da je dandanes vse zbegano, vse zmotljeno, in da se konec januarja prekliče, kar se je prvega januarja dalo. Bog pomozí!

— Danes dopoldne so volitve po mestih in trgih na deželi in v Ljubljani. Národni volilni odbor je za Ljubljano, kakor je znano, postavil za kandidata dr. Tomaná in dr. Kluna, obá mestnjana ljubljanska. Ako izmed 852 volilcev nobeden ne zanemari volitve, izvoljena bota gotovo, in to tem več, ker nesramni pamphlet, ki ga je nekdo iz tabora tiste ljubljanske „Intelligencije“, ki je že popolnoma na kant prišla,

trosil po ulicah, je zdramil še take mestnjane, ki so do danes hladne krvi opazovali volilno gibanje. Popoldne voli kupčijska zbornica svoja 2 poslanca. V petek volijo veliki posestniki.

— (*Izvrstno ga je splačal.*) Nekdo je zabavljivo čenčal o narodnem volilnem odboru, da je mnogo duhovnov priporočal za poslanca. „I kaj pa centralni odbor? — ga zavrne — samo enega duhovna (Savaschniga) ima na svoji strani, pa še tega edinega in vsega je silil za poslanca.“

— (*Nektere opazke k feuilletonu v 16. listu „Laib. Zeit.“*) Kako vseobsegajoča je inteligencija feuilletonista Laibacherčnega, kaže nam to, da v podlistku omenjenega lista popisuje celó „balltoiletto“ poslednjega kazininskega plesa tako, da bi ta popis res čast delal vsacemu krojaču, samo to je podlistkar še pozabil svetu povedati, koliko forintov je veljalo vsako krilo, iz ktere fabrike je itd. kajti „das gehört doch zum Ganzen“, kadar obleka moža dela ali — ženo. Brž po tem klasičnem krojaškem popisu prestopi podlistkar na „program“, ki ga je narodni volilni odbor razposlal med ljudstvo. Vidi se iz klešč spredej in zadaj „“, kako podlistkarja grize to, da narodni odbor more razpošiljati razglase svoje med „volk“, ki davke plačuje, drugi odbor pa svoje proklamacije le bolj pošilja v take hiše, kjer se davki pobirajo. Po nekterih oprasenih čenčarijah o „untadelhafte Kravatte“ graja „das schlechte deutsch“ narodnega odbora. Ker je podlistkar priznan „universalgenie“, ki sodi o „balltoiletta“ ravno tako izvrstno kot o muziki, glediščinih igrah itd., se tedaj narodni odbor tudi v jezikoslovnih rečeh ponižno podvrže sodbi podlistkarjevi, da — ne zna nemški. Ker se podlistkar tako rad pobaha z „gleiches Recht für Alle“, smo pričakovali, da tudi kakošno pové o „centralnem“. Al mož je nehvaležen, kakor je stranka „centralnega“ nehvaležna do svojih lastnih ljudi, ki so se vendar sicer zmiraj zbirali pod njeno zastavo in za-njo marljivo borili, zdaj jim pa še stoliča v odboru, še manj pa v deželnem zboru ni privoščila, čeravno so več vredni kot cela kopa družih. „Vsak za-se, Bog za vse!“ se vé, da je v odločilnih časih geslo nehvaležnikov. In celó dobri Tržičanje, ki so jih „centralni“ sicer zmiraj po naročji nosili, morejo zdaj pohlevno čakati, da jih še le v enajsti uri doleti kak nasvetovanec. To je grenko! Pa se vé, da bi bilo utegnulo neugodno biti to, ako bi bil v „centralnem“ kdo sedel, ki bi ne bil dovolil, da bi Tržič zdaj še „Sperrstutz“ bil, ko so na vsa druga mesta že posajeni izvoljenci. Pa kaj bomo dalje predli to stvar? Svet je bil nehvaležen in ostane nehvaležen!

— (*Vabilo k slovesni „besedi“ na spomin Valentinu Vodniku 3. dne februarja.*) Program besede: 1. Overtura k spevoigri „Tičnik“ od dr. Ipavca; igra čitalničin orhester. 2. Slovenija oživljena. Dramatični prizor; spisal Janez Bilec. Osobe: Baron Žiga Zois, Valentin Vodnik, Anton Linhart. 3. Čveterospev iz opere „Rigoletto“ od Verdi-ja. 4. Srbske narodne pesme. Zbor Tovačovskega. 5. Samospev za tenor: a) Slanica od dr. G. Ipavca; b) Oprosten jetnik od D.... 6. Na gorah. Zbor Tovačovskega. 7. Slavjanski potpourri; zložil J. Strauss; igra čitalničin orhester. — Petje in orhester vodi čitalničin pevovodja Vaclav Prohaska. — Po besedi ples. — Ker so dohodki današnje veselice namenjeni v podporo zaklada čitalničinega, plača vsak gospod 1 gold., vsaka gospá in gospodičina 50 krajc. Vstopnice se že zdaj dobivajo v g. Vidičevi štacuni v špitalskih ulicah. Čestitim udom je pripuščeno, da morejo k tej veselici seboj vzeti še

kakega za vpeljanje sposobnega gosta, kateri pa tudi odrajta vstopnino. Začetek ob 7. uri zvečer.

Odbor čitalničin v Ljubljani.

— Čitalnica šentviška napravi 3. dne t. m. slovesno besedo. Brž ko ne se bo igrala tudi „Županova Micika“. Začetek ob 7. uri zvečer.

Denarni zapisnik Matičin.

Novi udje:

a) ustanovniki:

Gospod Mažuranič Anton, kr. gimnaz. ravnatelj na Reci	50 gold.
„ Einšpieler Andrej, profesor c. kr. više realke v Celovcu	50 „
„ Vovk Ivan, župnik v Dolenji vasi v Istrii	50 „
„ Simonič France v Mariboru	10 „

b) letni donesek:

„ Domicel Anton, kaplan v Starem trgu pri Poljanah za 1866. in 1867. leto	4 „
„ Žan Ivan, kaplan v Št. Vidu za leto 1866	2 „
„ Stoklas Božidar, kaplan v Hočah za leto 1866	2 „
„ Pečnik Peter, kaplan v Lembahu „ „ 1866	2 „
„ Brdajs Davorin, trgovski pomočnik v Mariboru za leto 1866	2 „
„ dr. Magdič Anton v Ormužu za 1866. in 1867. l.	4 „
„ Boštjančič Anton, župnik pri sv. Ivanu blizu Trsta za leto 1866	2 „
„ Wolkenšperg, baron, Avguštin, posestnik Oblakovega fidejkomisa v Loki za leto 1867	2 „
„ Zorman Božidar, učitelj pri sv. Jurji na Ščavnici za 1866. in 1867. leto	4 „
„ Ivanec Martin, dekan v Šmarji za 1866. leto	2 „
„ Vošnjak Lovro, kaplan v Ponkvi za 1866. leto	2 „
„ Koderman Rihard, gimn. profesor v Št. Pavlu za 1866. leto	2 „
„ Kulavec Matija, župnik v Št. Vidu pri Zatičini za 1866. leto	2 „
„ Hojkar Dragotin, poštar v Ložu za 1867. leto	2 „
„ Počkar Janez, ekspozit v Matenji vasi za 1866. leto	2 „
„ Marković Ivan, kr. realke vodja na Reci za 1866. leto	2 „
„ Matevžič Miha, glavne šole učitelj na Reci za 1866. leto	2 „
„ Kozina Juri, c. k. više realke profesor v Ljubljani za 1866. leto	2 „
„ Vodopivec Janez, trgovec v Kamnji za 1867. leto	2 „

Stari udje so plačali:

a) kot ustanovniki:

Za 2. leto: gg. Skrbec Davorin, Hajšek Anton, Mazek Anton, Novak Josip; — za 3. leto: gg. Modrinjak Matija, Kovačič Matija, Bohinec Anton, dr. Radej France, Šinko Božidar, Potočnik Lovro, dr. Čebašek Andrej, Kukovec Josip, Ogradi France, Močnik Matej, Novak Josip, kmetijska podružnica celjska, Mazek Lovro, Hrašovec France, Grivec France; — za 4. leto: gg. Mahkot Janez, Robič Andrej, Stritar Janez, Jerajeva Ivana. — Doplačala je: Slavna čitalnica celovška.

b) Letniki:

Do 1. januarja 1866. leta: g. Molj Leopold;
do 1. januarja 1867. leta: gg. Rozman Lovro, Mrzel Jožef, Hohn Edvard, Miklošič Ivan, Hrg Lovro, Morič Maks, Molj Leopold, Vomberger Blaž, Bartelj Jožef, Virk Jožef, Legat Janez, Venedig Herman, Mlakar Maksim., Žnidarčič Urban, Fortuna France, Zelen Jož., Grčar Jož., Molj Gustav, Legan Anton, Lunder Jan., Rudolf Lovre, Budnar Janez, Erjavec Franjo, Velikajne Franjo.
do 1. januarja 1868. leta: gg. Pukšič France, Narobe Martin, Oblak France, Košir Alojzi, Finec Anton, Babnik Jernej, Legat Janez, Vašar Rajko, Melcer Drag., Andrašič Josip, Lahajnar Dragotin, Kunšič Anton, Wiest Viktor, Robič Jakob, Skrl Jakob, dr. Orel Jožef za-se in za vas Skopo, Kočevar France, Stare Alojzi, Vodopivec France, Budnar Janez, Malnaršič Jožef, Namre Ant., Pavalec Juri, Nedorfer Marko, Brence Jernej, Velikanje Franjo, Drobnik Andrej; — do 1. januarja 1869. leta: g. Robič Jak.

V Ljubljani 29. januarja 1867.

Dr. Jer. Zupanec.